

# Прийди до серця, Україно, благослови добром мене!

*Обладнання:* святково прикрашена класна кімната; стіл з вишитою скатертиною, хліб-сіль, букет калини; виставка книг про державну символіку, звичаї традиції українського народу.

Земле рідна!  
Мозок мій світліє,  
І душа ніжнішою стає,  
Як твої сподіванки і мрії  
У життя вливаються моє  
/Василь Симоненко/

**Ведучий 1:** Рідний край...Він починається від батьківського порогу, стрункої тоголі, твоїх воріт, з барвінку, який ніжно стелиться по садочку. Найсвятішими для нас є слова Україна, Батьківщина. Адже Батьківщина – це не тільки Україна, а й рідна домівка і те місце, де ти народився і виріс, де минули найкращі роки твого життя.

Мати і земля...Земля і мати...Це роботящі руки наших прабабусь, бабусь, які з тяжкі роки підняли до життя нашу землю, полили її гіркою сльозою, засіяли молодим життям. Як сказав поет:

Орали землю, сіяли жита.  
Рушали в бій до Змієвого валу...  
і нива пращурів – земля свята –  
Сто сотень поколінь нагодувала.

Усе, іде, народжується з чистих помислів, добра, злагоди, живе, розквітає на землі доброю правдою. Все на світі має душу. Має душу і наша земля. Як наші предки сприймали душу рідної землі?!

## **Ведучий 2:**

Народ глибоко поважає землю і називає її матір'ю: "Земля – наша мати, бо вона годує і людей, і тварин". Тому при поклонах цілують землю. Землею клянуться, як чимось святим. Клятва та найстрашніша, коли при її проголошенні цілують землю. „Клянуся землею!" – вигукнув впевнений в собі лицар-козак, цілуючи землю, або навіть з'їдаючи її!

**Ведучий 1:** Треба за життя подумати про своє місце на землі рідної України, подумати про те, чи скажуть про тебе люди добре слово, яку пам'ять залишиш

після себе, яким ти був сином чи донькою для своєї матері – України, для своїх батьків.

Пам'ять роду і почуття патріотизму тісно пов'язані між собою. Адже від шанування батьків йде шанування рідної землі – Батьківщини. Шанування батьків – один з найсвятіших обов'язків людини, а також її неоплатний борг. Батьки нас зростили, виховали, навчили добра, і як же не відплатити їм пошаною, любов'ю, ласкою. А власне, вони тільки цього на схилі літ і хочуть від нас. Скупимосся ми на ласкаві слова для своїх рідних і тільки тоді, як втрачаємо їх, відчуваємо провину. Тож дорожіть, діти, кожним днем, прожитим разом із батьками, допомагайте їм у всьому.

*(Звучить пісня "Батько і мати" О.Злотника)*

*(Заходять батьки, юнак, дідусь та бабуся)*

**Бабуся:** У які світи тебе, внучку, не поведе життя, пам'ятай: найдорожче в ньому – твоя Батьківщина, земля, на якій ти народився.

**Мати:**

Можна все на світі вибирати, сину,  
Вибрати не можна тільки Батьківщину.  
Можна вибрати друга і по духу брата,  
Та не можна рідну матір вибирати.

*(Простягає сину вишитий рушник)*

Візьми на щастя. Він тебе завжди поверне до отчого дому.

**Юнак:** Я буду пам'ятати, мамо, бо Україна і світ наді мною стоять.

Україна і Світ – два крила мого лету.  
Вони в серці моєму безмежно дзвенять,  
Вони з духом моїм поєднали планету.  
Без України мені не являється Світ,  
А без Світу для мене немає України.  
Бо для мене вони, як отой моноліт,  
Без якого не бачу в собі я людину.  
Україна і Світ – ніби райдуги дві,  
–Що з'єднались у райдугу вічно єдину,  
Україна сія у красі світовій,  
Світ мені осіяв чарівну Україну.

**Батько:** Швидко пролетять шкільні роки. Колись захочеш їх зібрати по шляхах широких, але не збереш, бо немає вороття в минуле. Кожний прожитий день рахуй добрими справами, бо без добра немає людини, адже вона з сього бере свій початок. І від цього світ людяніє.

**Бабуся:**

Сказав мудрець:

Живи, добро звершай!

Та нагород не вимагай.

Лише в добро і правду віра

Людину відрізни від мавпи й звіра.

**Дідусь:**

Хай оживає істина стара;

Світ починається з добра!

**Бабуся:** А ще, мій онучку, хліб – усьому голова. Хліб наш насущний. Це найвищий здобуток нашої праці, глава дому, із мозолистих рук предків узяли ми його собі у спадок. На жаркому черені випечений у капустиному листі, вистояний, обплетений передвечірньою райдугою, пахощами любистку, м'яти, татар-зілля, запах якого порівнюється з принадним маревом найтонших парфумів. Вишептаний на молитві, він не має ціни.

*(Дає юнакові кусень хліба).*

Візьми його він додасть тобі сили, зніме втому. Оцей кусень знає ціну життя і смерті. До нього ми простягаємо руки з дня народження, вклоняємося йому перед смертю.

**Батько:**

„Не кидайся хлібом – він святий”, –

В суворості ласкавій,

Бувало, каже дід старий

Малечі кучерявій.

Бо красен труд, хоч рясен піт,

Бо жита дух медовий

Життя несе у людський світ

І людські радить мови.

Хто сіє-зерно золоте,

В землю палку, невтомну,

Той сам пшеницею зросте  
На полі вселюдському.

**Дідусь:** Шануйте славні традиції, звичаї нашого народу, пам'ятайте завжди і скрізь, що ви діти козацького роду, онуки славних пращурів, що не корилися ні кровавій орді, ні мечу, ні кулемету, а свято вірили в майбутнє своєї держави.

**Ведучий:** Вперше незалежність була проголошена за часів Богдана Хмельницького. Друге проголошення пов'язане з Центральною радою, коли холодним осіннім днем 9 листопада (за старим стилем) 1917 року Михайло Грушевський на багатотисячному вічі міста Київ урочисто проголосив III Універсалом про цю визначну подію. Втретє за історією України проголосили незалежність у 1991 році. Сьогодні, коли ми святкуємо річницю незалежності України, ми не можемо не згадати символи нашої держави.

**Учень:** Пісні М. Вербицького на слова П. Чубинського "Ще не вмерла Україна" судилося стати гімном. Саме ця пісня змогла об'єднати навколо себе патріотів, одержимих єдиною метою – побудовою соборної незалежної України. Про утвердження нашої державності й самостійності свідчить і те, що ми маємо герб України – тризуб.

**Учень:** Існує близько 400 версій, які пояснюють походження тризуба. Він графічно передавав єдність жіночого і чоловічого начал. Вважають, що це – уособлення трьох природних стихій – повітря, води, землі. Тризуб як знак князівської власності широко використовувався в Київській Русі.

Акт соборності України проголосили 22 січня 1919 року, лише тоді державним гербом став золотий тризуб на синьому тлі.

**Ведучий:** А прапор з синьо-жовтими кольорами мотивований такими міркуваннями: символами України є чисте небо та пшеничне поле.

Державні символи – це святиня, і ставлення до них теж повинно бути святе. Хочеться, щоб і наші громадяни виконували гімн з таким трепетом, як це роблять американці.

**Ведучий:** Великий державний правотворчий шлях відтворений у Конституції України. У законі чітко записано; що державною мовою є українська. 53-тя стаття гарантує кожному безкоштовну повну загальну середню освіту, гарантує право вивчення наук рідною мовою. Багато громадян України хочуть, щоб із прийняттям Конституції за один день все змінилося. Історія –

це діяльність людини, яка прямує до своєї цілі; це діяльність всього народу, який іде до своєї мети. А яка вона, мета українського народу? Боротьба за зміцнення власної держави! Україна повинна посісти гідне місце серед рівноправних держав світу. Шлях до того довгий і тернистий. Зроблено лише перші кроки; а попереду – тяжка праця, найвиснажливіша боротьба.

**Батько:** Ми віримо в сили розуму свого народу, який повинен сам вирішувати свої національні проблеми, а не чекати допомоги від інших. Доля України – в наших руках.

**Юнак:**

Ні, не згине Україна  
В печальній неволі:  
Ми відродим землю предків  
Для кращої долі.  
Розбудуєм, уквітчаєм  
Україну гідно.  
Чим пишається кохана,  
Примножимо плідно.

**Ведучий:** Україна – країна трагедій і краси; країна, де найбільше люблять волю і найменше знали її. Ви – майбутнє України. Тож своїми знаннями, працею, здобутками підносьте культуру, славте її. Будьте гідними своїх предків, любіть рідну землю, бережіть волю і незалежність України, поважайте свій народ і його мелодійну мову. Шануйте себе і свою гідність – будемо шановані іншими!

Матеріал використано з інтернет-джерела:

<http://mirvol.at.ua/publ/34-1-0-484>